

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwość da.

Njeh ty spěwai
Swěrnje džěłał
Wšědne dny;
Džěń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana
Njeh ól khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će.

• Sserbske njedźeliske łopjeno. •

Budyschin

19. haprjeje 1925

Baužen

Čižbčez a nakład Šsmolerjez knihcizlickežernje a kniharnje sap. družst. i wobm. ruk. w Budyschinje.
Wužadza kóždu sobotu a placzi na měšaz 15 stotych pjenježłow.

Quasimodogeniti.

Luf. 24, 31—35.

Jutry nimo, „Młode Jutry“ džěnka! Šsmny so tajzy duzy wot Jutrow wrócili, kajkaz to běščaj wučzonnikaj duzy i Emmauža? Šsmny to jutrni kšchesczijenjo, kšchesczijenjo, kotřiz i zplej wutrobu wyskajo wusnawaja: „Tón Šnjēs je stanył!“? Šsmny my kšchesczijenjo, kotrychž wutroba polna jutrneho žohnowanja, kotrychž ert so pscheliwa a pschpowěda wšchitkim druhim: „Tón Šnjēs je wopradowže stanył!“? Jeliso my žmy Jutry wopradowže žwjecžili, jeliso my džemy wopradowže to bjež, sčtož rěłamy, dhyrbimy to tajzyle bjež!

A hinašchi nježmemy dale hiež! Tuž, hdyž tajzy hiščeže nježmy, čžimny to džěnka, Młode Jutry, hiščeže tajki wokokopucz, kaž wučzonikaj, kotrajž i Jerusalema d žěščaj do Emmauža, i Jerusalema džěščaj do Emmauža, i Jerusalema, w kotrymž bē so tole wšchitko stalo, a halle na tutym puczju pschindžěščaj i Jutram. To chze prajicž: Wimi džěnka hiščeže ras žwoju bibliju a daj rěczecž Mójšajej a profetam, žlyšch wšchē žlubjenja a pschpowědanja a daj žebi je dowukładowacž wot Jesuža, t. r. wšmi i staremu šakonjei nowy šakon! To čžim, doniž tež ty nje-wusnawasch, so so twoja wutroba čži hori ša Jesuža, doniž tež wo tebi so njesapische: „Woczi buschtej wotewrijenej a spóschmasch-tej jeho!“

Kajke to šbožowne, šbožne jutry tam w Jerusalemje! Wo-žrijedž nozy to, a tola nad nimi šfhadza wulle žwětko! Do Jeru-salema došhwatawšchi so kłapataj. Durje so wotewrja, wonaj šastupitaj a strowitaj wyskajo: „Tón Šnjēs je stanył! Tón Šnjēs je stanył a so namaj šjewit!“ A hižo kłinczi jimaž napschecžiwowjeleškóžne: „Tón Šnjēs je wopradowže stanył a so Šchimanaj

šjewit!“ Tak witaja so jutrni kšchesczijenjo! Šdyž wy so wot kemschi witacže, je to wasche witanje jene wyskaje: „Tón Šnjēs je stanył, tón Šnjēs je wopradowže stanył!“?

Wonaj šhwatashčaj i Emmauža, so bšchčaj druhim psch-powědałoj jutry a jutrneho Šnjēsa. Džemy tež my wot jutrow, so bychmy pschpowědali druhim jutrow wulle šbože? Je jich wšchudžom dosčž tajkich, kotrymž njeje Jesuž Šchrystuž žiwny Šnjēs a Šbóžnik, a žu tu nasche džěczi, naschi młodži! A tuczi žu duzy do pschichoda, kotryž je daloki a čžemny a čžezki. Šak žmēli žebi šwēricž, jim čžahnyčž dacž bjes jutrneho žohnowanja! Tuž, niž žebje šamoho dla jenož, nē tež tych druhich dla, pschede wšchem džěczi a młodžiny dla dhyrbimy to džěnka bjež tajzy, kotřiz wohladachu stanjeneho šbóžnika i wocžkontaj wery!

Make džěczi žu šažo do šchule šchle. Šdyž so škorži, so šchula džěczi wjazy tak hluboko njewjedže do nabožiny kaž prjedy, dhyrbi so runje tak jara škoržicž, so tež štaršchiske domy w džěczoch wjazy tak žiwēru a tak pilnje njehaja nabožne smyžlenje a wēru do Jesu-ža Šchrystuža, kaž žu to nēhdy čžinite. A tola žu štaršchiske do-my pschede wšchem powołane, tole dołonjecž, prjedy hiščeže a bóle hiščeže hacž šchula! Čžim bóle dhyrbja to džěnka wšchitzy na so kēžbowacž a so pruhowacž, kajzy so to džěła wot Jutrow, a dhyrbja ša tym štačž, so žu žami wopradowže žiwu we žiwēj wērje se žiwym šbóžnikom, so mohli tak dale plodžicž tuto nowe žiwjenje, so by tak i nowym narodom narostł ludej a žyřkwi noty pschichod, kotrehož šaložł a korjeń Jesuž Šchrystuž, nasch stanjeny šbóžnik.

Młode Jutry! Tuž niž hinał džemy wot jutrow hacž tak, so w naš młoda jutrna wēra, i kotrejž nētk we njedželškim a wšchēd-nym žiwjenju žwēdcžimny, so tež wot naš spósnaty je Jesuž Šchrystuž, tón žiwny Šnjēs a šbóžnik!

Hiščeže džentj nam pschivola
 Jeho hmilna wutroba:
 „Brajcže, hdžež je njesnate:
 Khrystuž s rowa stanyl je!“
 Ty pak luby Jesuž daj,
 So bychu wschitzy rjekli: Haj!
 A tež kwěru czinili,
 Schtož kmy hebi kłubili!
 „Stanyl, stanyl je mój Jesuž!
 Khwalcže jeho zyly kwět!“

Samjeń.

Rnježe, wostań pola naš!

Jutry kju so minyle. Jutrowne swony kju wostwonile. Szerbski lud s czrjódami s najmjeńšcha w někotrych wošadach kwoje Bože domy pjelnil hacž na pošlednje městna. Tu k njebjekam sbe-
 hajche wěrykylny, jutrowny kěrlušč wutroby:

Mój Jesuž žiwj s rowa stanje!
 Schto strachuje kju wumrěcža?

Tam sažo kju wošadni njes kobju napominachu:

D sezeleče pschewinjerjej palmy!
 Rnjes Jesuž Khrystuž dobyl je!
 Szej wješle janoschujcže psalmy,
 Niž pľakali pod kšchizom seže!

Schtó wupowěda radošč a woschewjenje mōz a pošlnjenje, kiž kwojate jutrowne seženja kōzde lěto snowa do husto wurudženych, tyschenych człowjeskich dušchow lija. Krótko do jutrow kym se džěczimi wschitke jutrowne, kwojate seženja snowa czital. Najbōle nutrne a hluboke sapschimnjene bēchu džěczi, hdžž hebi jutrowne seženje wo wuczobnikomaj na puczu do Emauša wotewrichmy. Tu bē jint bjes wjele wukładowanja wscho srosumlife. Tu bē, kaž tuto sjewjenje stanjeneho Sbožnika kju njeby stalo psched wrotami Jerusalema, ale w kěrbstint kraju a niz psched 2000 lětami, ale lětka na přenje jutrownicžy. Tu bē wscho tak se žiwjenja wsate, so bē, kaž bychmy s Aleofažom a se seženikom Lułaschom my kami na puczu se stanjenym Sbožnikom schli a jeho s woczomaj na tamnej drōsy widželi.

Do kmjercže wurudženaj džetaj taninaj wuczobnikaj po kwojim puczu. Moša stupa do Emauša, ale wutroba jimaj hiščeže krawi pod kšchizom na Golgatha. Pucž jeju psches paradiski kraj wjedže. Sswětke a kłōncžne pruhi hona wobkwoětlujaja. Semja je kju najrjeńšchu draštu woblekta, ale wonaj wo semiskej krašnosći we kwojej srudobje nicžo njewidžitaj. Tak kju jańdžene jutry sto tykazy s mēščežanskich murjow won khwatali, pytajo kwětlo a kłōnzo a jeleny kraj a mōz a woschewjenje sa dalsche džěto. Zyle derje. Boža stwōrba wošebje nětk w nalětnym czaju je tež mōzna předarfa Božeje lubosće a sjewjerka jeho mozgy a džěwow, ale to je tola blud, hdžž kju kwoje jutry kwjeczil jenož wonkach na horach a w lěbach. D dajcže człowjekej kwětlo a kłōnzo a nalětnju krašnosć, lěšow schunjenje a ptacžkow spěwanje, ale wsmicže jemu wěru a Bože kłowo a nadžiju wěczneho žiwjenja, a wy seže jeho sežinili khudeho a njesbožowneho. Namopak, pošplūcže jemu s Božeje pomozu khablazu wěru, pomhajcže jemu, so kwojeho shubjeneho Sbožnika sažo namaka, plodžcže do njeho doměru na Božu lubosć, prošcže nutrnje, so by s wami sažo wěricž a wusnacž a spěwacž mohl: „Schtož czini Bōh, to dobre je!“ a wy seže jeho troschtneho a kšlneho a wješoleho kamo pod kšchizom sežinili a jemu w domje a we wutrobje kwětlo sakwěczili, kiž žana njewěra a žadny kwět a žana kmjercž jemu wuhajnyčž njemōže. Njejjstaj tutaj pucžowarjej sa to kwědkaj? Se kšlsoj-
 tym woczkom džetaj kwoj pucž psched paradiski kraj. Wonaj

rěczitaj wo tym, schtož je kju w kłodnym domje Pilata, na martrownym puczu, na nopowišcēžu stalo. Jedyn prascha kju druheho. Bratr wuskoržuje kwoju bōl wutroby bratrej, ale pošoj žadny nima, wotmōlwjenje žadny njewě, srosumicž Bože pucže žadny njemōže: Čžehodla dyrbesjeche tōn wulki, krašny a kwojaty mjes kłōstnikomaj wumrěcž? Čžehodla dyrbesjeche kłōscž a hida a człow-
 ski hrěch a njeprawda dobyčž? Hdže je Bōh? Njeje wōn wjazzy tōn kwojaty a prawy a wschewomōžny? Ty njebjeski pomozniko kwojeho Israela, hdže kju ty?

W tutych najczěnniškich wosomiknjenjach kju jimaj na puczu zusońnik pschida. Wōn ma snimaj tōn kamy pucž. Wonaj nje-
 snajetaj a njeošnajetaj jeho, ale, hdžž je nusa najmjetscha, je Boža pomoz najbližicha! Jutry tu kju na puczu do Emauša.

„Čžehodla staj tak srudnaj?“ kju zusońnik prascha a nětk wuskoržitaj jemu wuczobnikaj kwoju nusu a wukšpataj jemu kwoju wutrobu a wotkwojetaj jemu kwoje potajne myšle a wus-
 snajetaj kju jemu jako wuczobnikaj Jesuškowej a po malej khwili je jeju srudoba kju do wješela a jeju njewěra do wěry pschewobro-
 czila. Jutry kmy kwjeczili. Kaš sbožny je tōn, kiž tutoho zusoń-
 nika sa pschewodžerja psches žiwjenje ma! D Rnježe Jesu, pschidž tež s nami a wostań pola naš!

W duchu nětko po jutrach do naschich kěrbstich domow sa-
 stupju. Kaž tutaj dwaj, tak dženty my wschitzy po naschim puczu psches žiwjenje. Tu jedyn zyle kamlutki po kwojej drōsy stupa. Jedyn po druhim, kotrehož je lubowal, je jemu semrěč. Tam bydli bratr s bratrom w domje a tam sažo kotra se kotru. Tam džetaj mandželskaj wot wěrowanskeho wotarja hromadže psches wješele a srudobu žiwjenja. Tam sažo je pucžowarjow hiščeže wjazzy w domje, kiž po semiskej drōsy kwoj pucž psches žiwjenje we lubosći hromadže czahnu. D, so by sa nasch kěrbstki lud a wschitke jeho stawy a domy na wschěch naschich pucžach Jesuž nasch psche-
 wodžer byl! Ale hlej! tam je dom, kiž je wotewrjenty sa wscho, schtož tuta semja skiczi, ale sa praschenja wěry a Božeho kłowa a wěczneho žiwjenja tu njeje žaneho srosumenja, žaneje khwile, žaneje wutroby. Khudy dom! Tam sažo kju ruzy pošne džěta. Sso staracž a sašlucž a kwoje semiske powołanje dopjelnicž, to je to jene a wscho. Kaš khuda je dušcha w tajlich domach! Tam sažo je czežke horjo do domu sačahnylo. Ssyn je na zusej semi pošdnyl. Wjele nadžije je kju snicžilo. Najlubiche je kju pošre-
 bato. Hdžž nětk njebjeski zusońnik kju prascha: „Čžehodla seže tak srudni we waschim domje, na waschim puczu psches žiwjenje?“ dostanje wotmōlwjenje: „Sa naš ani na semi ani w njebjekach žanoho troschta a pomozy wjazzy njeje. Jutry kmy kwjeczili! Nasch s rowa stanjeny Rnjes kju kłapa wo durje naschich kěrbstich domow a chže nasch pschewodžer hncž psches žiwjenje. Wotewrny jemu dom a wutrobu! Komu je kju Khrystuž w kwojej krašnosći sjewil? Tym, kiž kju jeho pytali, po nim kju žedžili, do njeha wěriš, wo njeho pľakali. Tym je kju sjewil. Niž Pilatej, niz Herodaschaj, niz Kaifaschaj abo Hannaschaj, niz czrjōdže njewěrzajeho luda, ale Pětrej a Janej a Mtriji a wuczobnikam. Wěrzajym je kju wōn sjewil w kwojej krašnosći, hdžž tež bē jich wěra kju jim shubila poš kšchizom. Tym je kju sjewil, kiž jeho pytachu a ža-
 dachu. My manny jenicžki pschiklad, hdžež kju nasch Rnjes jenemu se kwojich njejjacželow sjewi. To je Saul, ale schto chže prajicž, so tutōn Saul jeho tola s horžym požadanjom tež pytal njeje, hdžž tež na wěpacžnym puczu? Hdžž my naschemu Rnjesej kwoju wutrobu jamkijemy, wo njeho njerodžimy, jeho kłowo sašpawa-
 my, kaš chžyli potom wješole jutry kwjeczicž.

Ale hiščeže kmy na puczu do Emauša. Nětk sapocžnje kju tam poš wōdym njebjom Boža kšlžba, tak hluboko natwarjaza a wuxiby woschewjaza a wěru pošhljaza, kaž je kju lědma hdž

jažo smjercžila. Prědat je Xhrystuž sam, tón rowa pschelamta, a to wulke wopshijecže jeho přědowanja je: „Njedyrbjesche Xhrystuž wumwrecž a do swojeje krašnosće sańcž? Se swojich rowow stawa czi wulzy šwědfojo stareho šluba, Mójša a Abraham, Tešaja a wschitzy profetojo. To bě najšbóžnišča hodžina se žyeho žiwjenja ja teju dróhowarjom! To běchu jutry na pucžu do Emauša! Kaž tu, tač rěcži tón i rowa štanjenu tež dženša hščeže k nam we swojim šwjatym šlowje. Tvoja biblija tola njeje morwe pižnišči, ale tu je Boži duch a bójška wěrnoscž a njebieska móž a wěcžne žiwjenje!

Alle nětko štejmy psched domom w tamnym městacžku w ranškim kraju: D njeje to krašna modlitwa sa naš wšchěch: „Anježe, wostań pola naš?“ Njeje to šylna modlitwa, kaž njebieska brón a Boži šchit w našej šlabosczi a nušy, w našich bėdženjach a špytowanjach i cžělom a i krewju, se šwětom a njewěru? Njeje to nusna modlitwa sa naš kóžde ranje, hdyž njewěmy, hacž šo wječzor strowi jažo domoj wrócžimy a kóždy wječzor, hdyž nje wěmy, hacž rano jažo wotucžimy? Njeje to trošchna modlitwa sa naš, hdyž wšcho naš wopuschězuje, šo by tón i nami byl, kiž nihdy njewumrje a wěcžnje wostanje?

Kač rad našy Anjes šwěrnju modlitwu wušlyšchi. Wón šastupi do domu. Kač rad čže šastupicž tež do twojeho domu. Wón šama šhlěb, modli šo, džakuje šo, žohnuje dar Boži a da jim jón. A hlaj! nětko dvě dušche šwojeho šhubjeného Šbóžnika! Šnadypolne jutry! D šo bychu nam wšchitke date byle! Runje čžetaj wučžobnikaj jeho šapschimnyč, kaž Marja w šahrodže, čžetaj k njemu šo modlicž, kaž Domasch tyžěn pošdžišcho: „Mój Anježe a mój Božo!“ Dha šo wón šhubi. Wócžto jeho wjazy njewidži, ale wutroba jeho šahowa a wěra šo jeho džerži. Wokomiknjenja, w kotrychž nam je, kaž by našy Šbóžnik widomny pschi naš byl a i nami psches žiwjenje šchol, njetraja dołho. Se modleškich hodžin dyrbišch won na polo wšchědneho džěla, i wulkeho wješela, kiž Bóh czi wobradži, dyrbišch pod šchiz, i krašnych šwjedženjom, kaž jutry šu, a i natwarjaznych Božich šlužbow dyrbišch do wojowanjom žiwjenja, do bėdow a strachow. Wócžto Anjesa wjazy njewidželi, ale wutroba šo we wěre jeho džerži. D njeje to šbóžne jutry?

Wón i tobu dže, kaž zšomniš, kotrehož njesnajesch,
A wotewri czi wutrobu, šo jeho lubujesch.
A pošluchasch ty nutrnje na šlowa njebieske,
Kač dušcha tvoja hori šo, hdyž Jesuž i tobu dže.
A šy ty jeho namakaš, šo je wón wodžer twój,
D prošy we wěre wobstajnej: „Mój Jesu, wostań mój!
Njedžel šo nihdy wote mnje, tebi šo dowěrju,
Šdžež bhdlišch ty we wutrobje, tam šbóžne jutry šu!“

D.

Mat. 4, 4.

Šsotra cžerwjeneho šchiza mějesche nadawš, sa tym hladacž, kač šu němszy wójnszy jecži w Rušowskej šastarani. Wufonjejo tutón nadawš, pschindže ras w jěnym rušowskim šastwoje psched wulke durje, kotrež běchu šawrjene. „Šcho je tu nutškach?“ šo woprašča. Wšchł, kotryž ju pschewodžesche, sežeže i ramjenjomaj. Šsotra njeda šo wottrašchicž, šnajesche Rušow. Wšchł šo prózowasche, šo by šotru na něšcho druhe pschinješl a wot durjom precž wabil. Šsotra pač wosta a pschepytowasche durje. Běchu wot nutškach šažunjene. Šlepasche. Dołho podarmo. Ššoncžnje pač tola wušlyšcha mucžny šlób a kač šo něchtón pomakku k durjam wlecžesche. Durje šo wocžinichu a psched šotru štejesche němski wójnski jath, blėdy kaž šmjercž, šam šoščotow. Potwėdasche, — bě jemu cžěžto powėdacž! — šo bu psched něšcho cžážom

i 5 towaršchemi tu šawrjenu, a to něšajšeho malicžkeho pschestupjenja dla. „Šdže šu czi drusy?“ woprašča šo šotru. Do kuta pošasju wotmolwi: „Tamle leža — morwi! Njeješny dny dołho nicžo jěscž dostali!“ — Běchu na jich šabyl! Běchu jim tač dali šlodu wumrěcž!

Wš wšchitzy mamy šo tež štaracž sa žiweho jateho, sa našču dušču w našim cžěle. Tež dušča trjeba wšchědneje žyrobhy. Ššwjate pižmo praji: — Matth. 4, 4 — „Cžlowješ njeje živy wot šhlěba šameho, ale wot kóždeho šlowa, kotrež psches Boži ert wuńdže.“ Šhlěb žiwjenja — Jan. 6, 51 — a wodu žiwjenja — Jan. 4, 14 — mjenuje Jesuž Xhrystuž tohodla šlowa Bože. Alle nětko: Škelo cžlowjekow šastara to šwoju dušču runje tač šwěrnje kaž šwoje cžělo, abo tola i najmjeišcha i tym, šchož to najnusnišche? Škóždy džěn škuscheja nam 24 hodžinow. Škelo i nich pschetrebamy to tola sa to, šo bychmy cžělu jědže dawali a cžělo se španjom wošchewili! A škelo hodžinow, ně, škelo mjeišchinow pošpšejemy my to šwojej dušči, šo by šo w bibliji a w špěwarškich a modleškich wošchewika? Bchmy my mohli po cžěle wobstacž, bchmy-li jomu čžyli kóždej dvě njedželi jenož něšcho prawe k jědži dawacž? Dušchi pač dyrbi to došcž byčž, šo kóždej dvě njedželi a husto došcž hščeže bóle porėdko šemšchi šhodžimy. To dyrbi tola nam dušča wošlabnyč a šhoricž! To dyrbitej šo nam tola wócžny šacžěnnicž a myšl šamucžicž! Šajša je to tola žadławoscž pschecživo tutej jatej w naš!

Šolni luteje nješmilnosče šabhwamy na nju a to pjenes a šublow, hracža a rejow, džěla, a rošpróščenja dla a dawamy jej šlodu tradacž. Šo nožach, hdyž nam španje cžěla, šhšchischi ty, hdyž to wšcho tač cžicho, kač to hdyš a hdyš k Bohu hščeže šdyhuje. Šich najwjazy dowjedže pač potom šwoje myšle na druhe pucže, tač, kaž to tamny rušowski wšchł špyta — podarmo špyta! — šotru na druhe pucže dowjescž. Tač šapadnje ššoncžnje dušča do teje tač mjenowaneje duchowneje šmjercže. To dyrbi tola na tajku žadławoscž pschincž šhšostanje we wěcžnosčzi! Šchož cžlowješ tu šnje, to budže tam žnjecž. To budžeja potom šrudne žně! Toho dla, šchescžijano! Ššmil šo na šwojej dušči! Dawaj jej bohacže a porjadnje a šwěrnje, šchož potreba, Bože šlowo, a nješchidaj, šo šawutli, šahinje! Šamjeń.

Wječorny šwěm.

Šlób: Ach wostań pschi naš i hnadu.

Tač nětk psches Božu hnadu
Šso džěn šaš minyl je;
Tuž, Božo, wšcho nětk šladu
Do ruki Tvojeje.

Ty mojoh' šboža šlaka,
Šsy mój hród, šhowanka!
Budž šo mnu Tvoja hnada
A Tvoja dobrot!

Ty, Božo, šy mje štworil,
Šsy dač mi žiwjenje,
Mje žiwil, džeržal, wodžil,
Ty wšchudžom šo mnu bě!

Šsy šchescžijanskich štaršich
Mi, lubych mojich, dač;
Naš, Božo Wótze, wšchitkich
Šsy takle lubowal!

Cži džal, cžesč, křivalbu spěwam
Sa Tvoju dobrotu,
Sdnyž stawam a šo lěham,
Sso Tebi poruču.

Cžin nětk tež notu hnadu
Mi, žmilnosč, dobrotu!
Ach njedaj mi pschindž k padu,
Mi pošhlit wutrobu!

Sso křowa semise křonzo,
Sdnyž wječzor pschischoł je —
Sswěc, hrěj mje, wěcžne křonzo,
Kłodž do mnje žiwjenje!

Chzu nětk šo k mērej podacž,
O Božo, wěcžnje mój,
Wschě hrěchi chzyl mi wodacž,
Daj, šo žym wěcžnje Twój!

Mje a wschěch mojich schlituj,
Sdnyž je tu cžemna nóz,
Pšchede wschēm šym naš swarnuj
Pšches křowu wschehomóz!

Budž, wostan pschi naš k hnadu
O Wótze njebjeski,
So njepschindžemy k padu
We tutej zusoobje!

Sdnyž nětk šo lehnycž džemy,
Ty daj nam dobru nóz.
Njech Twoji wostanjemy,
A Ty našy luby Wótž!

Naš swarnuj Knježe Božo
Pšched wschitkim njesbožom.
Budž, wostan našche sbožo,
Naš dowjedž sbožnje dom!

J. W.

Sšydom hrónčkow wo wěcžnosčzi.

1. Wrota wěcžnosčze šu tał cžěhne, šo njemóžesč ani titel šobu wsacž. Běda temu, kiž njeje křowe žiwe dny tam ničo pošlak.
2. Chzesč ty šebi we wěcžnosčzi město wucžinicž, potom dyrbitč pola Sbožnika wschědnje w modlitwje šo pschpowědžicž, hewal ras praji: „Cžłowjeczje, tebje njesnaju!“
3. Še dobroměcžu we wěcžnosčzi wjazy křuscha hacž křowje-dženiška kšchčeniza a bšhšchzate křowanje.
4. Sa kšchescžana je wěcžnosč to najkřowjecžishe jeho pucžowanja, ša tym šo je prjedy semise žiwjenje jačo pschidwóř a křowjat-nizu pscheshodžil.
5. Sa bjesbóžneho žmjerč ničo druge njeje hacž wulki bēř, a wěcžnosč ničo druge hacž wulka budžernja bjesbóžnosčze.
6. Sdnyž pobožny kšchescžijan wumrje, potom ša samostajenych ša křwilu njebjeske wrota šo wotčžinja a woni š dala pošnaja, tał njeturjelitwje šbóžne je žiwjenje dokonjanych we wěcžnosčzi.
7. Sšwate pišmo praji: „Sšwēt šandže se křowjimi žadošcžemi, šchtož pał Božu wolu cžini, tón wostanje wěcžnje!“

W. w. Hu.

Kaž tu tak tam.

W New Yorku bě njedawno wulki šješd abo kongreš nega-šo w Afrizy wulka republika negarjoto wutworika. Tutón kongreš škónčzi šo se špodžitwnej zeremoniju. Šu pschpowjedžene a pschpowjedane, — bě jich tam na 6000 negarjow pod pschědšhd-štwom cžorneho romsko-katolskeho biskopa, — šo šu Jesuž Škřystuž, Marija a Josef — měli cžornu barbu a tež hewal hišchže wschě šnamjenja roda cžornuchow.

Jena nowina k tomu pschisponni: „Njetrjeba wjele a šo žmējesch tajkemu džēcžazemu špocžinanju, š kajšimž šu šo cžornuchoj šaběřali. Šsnadž je hišchže mjenje trjeba a ty šo hańbu-jesch, dokelž šu běli cžornucham njesnješlitwe abo njemóžne ščžinili, šebi pschěštajicž Škřystuža jačo bēleho! . . . A njetwobsteja to pschezo hišchže wschelake woschty a stanty, žyrkwoje a šekty na tym, šo je Jesuž Škřystuž žyle abo tola nimale žyle jedyn š tych jich byl? Šo, šchtož tamnych cžornuchow k tomu dowjedže, na Škřystužotwym wobrasu porjedžecž, je nowy dopočas — nimo mnohich šarych — ša to, šo je Jesuž Škřystuž jich wjele š pohóřštom a nastorkom, dokelž njeje tajki, kajšehož my chzemy jeho mēcž.“ — A nam šo šda, šo my w Němškej š žyla dyrbitny mjelcžecž k tajkemu džēcžazemu špocžinanju cžornuchow; rēczi a piša šo tola runje nětkle došcž a nadošcž, šo je Jesuž Škřystuž byl germana, němški! Šacž šnadž šu tamni cžornuchoj něšchto wo tym šažyšcheli a tuž šo do škoka měli? —

Wschelle š bliska a š daloka.

— **Wólba do šynody** ša Lubijski žyrkwiny wokrješ je posta-jena. Džen 10. meje, njedželu Cantate, woli šo našlednik bywšchego šynodale k. šararja Lic. Wřóřaka.

— **Jutry.** Křane, křašne jutry bě Bóh tón Knjes nam wobradžil. Jutrne křončžko přeni a druhi dženi a jutry přodny deschčžil nawječzor drugeho dnja. Šěpje to, hacž nřowžachu šebi cžłowjekojo to pschecž, — a šěpje, hacž šu šebi šažlužili. Wontach na honach, luřach, polach, šahrodach a we lěřach šo to nětk wěšcže šaseleni. Šaseleni šo to tež we wutrobach, — a to wěřa, lubošč, nadžija? —

— **W Jerusaleme** šu 1. haprleje notu židowšku universitu poškwjecžili a wotewřili. 7000 wošobow bě jich pschitomnych. Šteji na hóřkach k polnozy wot Jerusalema. Wona pał njeje wupłod Židow Palestiny, ale t. r. wupłod amerikašsko-europiškeho židowštwu, kotrež bu pschěšadžene do Palestiny, kotraž wjazy cžištego židowškeho rafa nima.

— **Tať?** Šchtož pod tutym napišmom 29. nēřza pišachny, je w Drježdžanach w šhromadžisnje měšcžanskich šastupjerštwow žaloštnu haru šbudžilo. A to je bjes džiwa. Ššwobodnosnyšleni a wschitzy drusy pschecžiwizy nabožiny do žyla a kšchescžijanštwu wošebje bēchu pschējara šacžuli to poraženje, kotrež bě jich šwēta-nahlad š wobšamkřenjom šjednocženištwu šamkarjow pocžerpił. Ale cžinicž tola ničo njemóžachu a njemóža! A šchtož škónčžnje dobudže a wostanje, to budže kšchescžijanška wěřa, wěřa do Jesuža Škřystuža! Šo njech wopomnja pschi tym jenał jara šaršchi a džēczi, wucžerjo a šchulerjo, mišchtrjo a wucžomzy a niž naj-pošledzy šastupjerjo a wodžerjo gmejnow, měštow, ludow!

Samolwity redaktor: šaral W y r g a c ž w Nošacžizach.